

keligheden slet ikke er interesseret i praktisk at være forælder, ja, så får barnet ikke to forældre i virkeligheden, uanset hvad loven siger.

Vi kender alle sammen eksempler på samkvemsforældre, der ikke har samkvem regelmæssigt, fordi det ikke lige passer. Skal man have samkvemsret, hvis man ikke samtidig opfatter det som en pligt, man med glæde påtager sig? Det er jeg ikke så sikker på. Et barn må opleve enhver aflysning af samkvem som et svigt, og der er vel grænser for, hvor mange svigt man kan byde et barn.

Børnerådet har sendt justitsministeren en række eksempler på sager, hvor samkvem nærmest blev til et overgreb på barnet, sager, hvor de sociale myndigheder, hvis der var tale om et barn anbragt uden for hjemmet, ville gå aktivt ind med rådgivning og vejledning og i sidste instans iværksætte overvåget samvær eller helt inddrage samværsretten i en kortere eller længere periode.

Hvis et samkvem betyder, at man som barn skal tilbringe det meste af tiden på værtshus eller være sammen med en voksen, der på grund af misbrug, psykisk sygdom eller lignende ikke er i stand til at tage vare på én, er det efter Enhedslistens mening et overgreb mod en mindreårig, vel at mærke et overgreb, som det offentlige med dets afgørelse tvinger igennem. Det er ikke acceptabelt.

En børnelov bør indeholde bestemmelser om barnets tarv og interesser, ikke om placering af forældremyndighed, og det er børnelovens store mangel, at den beskæftiger sig mest med sagsbehandlingsregler og fastsættelse af faderskab og stort set ikke med, hvordan vi sikrer os, at børn i Danmark bliver behandlet som selvstændige personer med egne rettigheder.

Vi synes, det er fint, at papirløse par ikke længere skal møde op på politistationen for at underskrive faderskabserklæringer, at fælles forældremyndighed bliver det almindelige udgangspunkt, og at en større del af sagsbehandlingen i faderskabssager skal foregå i statsamtet. Det er i det store og hele fornuftige moderniseringer, der passer til virkeligheden.

Vi synes, det er godt, at fader- og moderskabsregler i forbindelse med kunstig befrugtning lovfæstes, og at forbudet mod surrogatmødre slås fast.

Vi er derimod uenige i, at en hvilken som helst mand, der har haft seksuel omgang med en kvinde i undfangelsesperioden, skal kunne anlægge sag med henblik på at få tilkendt fa-

derskabet og oven i købet få fastsat samkvem. Vores forslag er, at der i loven skal fastlægges nogle objektive grænser og rammer for, hvornår der kan anlægges sådanne retssager. Et kriterium må være et minimum af fælles liv, der rækker ud over undfangelstidspunktet. Hvis moderen ønsker at dele forældremyndigheden og forælderrollen med en ægtefælle eller samlever, skal det ikke være muligt for et tilfældigt engangsknald at anlægge en faderskabssag.

Vi synes, det er rigtigt, at også børn, der er undfanget ved seksualforbrydelser får mulighed for at vide, hvem deres biologiske ophaver, men en sådan far må aldrig kunne få forældremyndighed eller samkvem med barnet, og det offentlige skal stille den fornødne psykologiske rådgivning og støtte til rådighed for moderen og i øvrigt også for barnet, når det går op for barnet, at det er et resultat af et overgreb mod dets mor.

Der har været talt meget om, at man nu vil tvinge mødre til at oplyse, hvem der er far til barnet, og at man derfor vil bruge sanktioner som bøde eller fængselsstraf mere offensivt end i dag. Nu findes der jo heldigvis ingen regler om, at man skal kende navn og adresse og CPR-nummer på enhver, man har haft seksuelt samkvem med, og der kan være grunde, også sociale grunde, til, at man ikke vil oplyse det. Tænk nu, hvis det f.eks. var en gruppefælle eller det, der var værre!

Derfor vil der også i fremtiden være situationer, hvor faderen vil være ubekendt, og hvor det offentlige kompenserer for det manglende bidrag via børnetilskudsloven.

Vi har hæftet os ved, at ministeren i bemærkningerne slår fast, at der ikke skal bruges flere sanktioner end i dag, og det tager vi som et løfte.

Vi kan altså støtte de allerfleste elementer i lovforslagene, men synes, det er forkert at lave en børnelov, der stort set ikke giver barnet nogen specielle rettigheder.

Jann Sjørnsen (KRF):

Det er udmærket, at regeringen nu har fremsat de to lovforslag, som vi behandler, og som jo er blevet til på baggrund af et grundigt udvalgsarbejde og en betænkning fra Justitsministeriets Børnelovsudvalg.

Vi er også glade for fra Kristeligt Folkepartis side, at regeringen ligesom har lagt op til det, jeg vil kalde en tænksom lovgivningsproces på